

Til § 169.

Bestemmelsens 1ste Stykke staar i Mod-sætning til Bestemmelsen i § 75 om Befor-dring af Gods, men det synes iøvrigt ikke nødvendigt nærmere at motivere, at f. Eks. Indehaveren af et paa bestemt Person ly-dende Sæsonkort ikke kan lade andre be-nytte Kortet. Selv naar en bestemt Per-son ikke er angivet som Passenger, vil en Begrænsning i Overdragelsesretten kunne foreligge; hvis f. Eks. en Billet er købt til Herrekahyt, kan Billetten ikke uden videre overdrages til en Dame.

Saa vel denne Bestemmelse som Be-STEMMELSEN i 2det Stk. stemmer iøvrigt med gældende Ret for Befordring paa Jernbaner.

Til § 170.

Bestemmelsen svarer i Realiteten til Sølovens § 171.

Til § 171.

Med Bestemmelserne i denne Paragraf maa sammenholdes Forslaget § 72.

Det er imidlertid anset for hensigts-mæssigt at give en almindelig Regel ogsaa for Bortfragterens Pligter med Hensyn til Passagerens Person. Det foreskrives derfor i 1ste Stk., at det paahviler Bortfragteren fra Indskibningen til Udskibningen at drage Omsorg for Passagerens Sikkerhed og iøvrigt varetage hans Tare i sædvanligt Omfang. Bortfragterens Pligt er ikke fyldest-gjort med blot at iagttage mulige af det offentlige givne Regler til Forebyggelse af Ulykker. Han vil eventuelt have at drage Omsorg for Passagerens Underhold og Syge-pleje. Med Udtrykket „i sædvanligt Omfang“ har man ment at kunne angive en fornøden Begrænsning af Bortfragterens Forpligtelser.

Misligholdelse af denne Bortfragterens Pligt vil efter almindelige Retsregler kunne give Passageren Ret til at hæve Aftalen.

I 2det Stk. reguleres Spørgsmaalet om Bortfragterens Ansvar for Skade, der under Transporten rammer Passagerens Person, derunder indbefattet hans Død. Saadan

Skade bør Bortfragteren være pligtig til at erstatte, hvis den skyldes Fejl eller Forsøm-melse af ham selv eller nogen, han svarer for. Bevisbyrden for, at der foreligger Fejl eller Forsømmelse paa Bortfragterens Side, er lagt paa Passageren (eller hans Efter-ladte, som den, der normalt vil have let-test ved at skaffe de nødvendige Oplysnin-ger. En vis Medvirkning til Opklaring af Skyldspørgsmaalet vil dog paahvile Bort-fragteren i de Tilfælde, hvor der om Ulyk-ken skal aflægges Søforklaring eller afhol-des Søforhør.

Ved Bestemmelsen maa erindres om Bestemmelserne i Sølovens § 59 og Sømands-lovens § 50.

Allerede den Omstændighed, at Bestem-melsen om Ansvaret for Gods i § 122 er gjort ufravigelig, har maattet medføre, at der ogsaa har maattet sættes meget snævre Grænser for Bortfragterens Ret til at fri-skrive sig for Ansvar for Skade paa Passa-gerens Person. I Overensstemmelse med det ved § 122 anførte er dette kun sket, for saa vidt angaar Indenrigsfart, men ligesom der er der tillagt Kongen en Bemyndigelse til under Forudsætning af Gensidighed at ud-vide den præceptive Regel til ogsaa at gælde Fart mellem Danmark og andre Stater, d. v. s. de andre nordiske Lande. For In-denrigsfarten foreslaas det derfor, at Bort-fragteren ikke skal være berettiget til at gøre andet Forbehold med Hensyn til An-svarsfrihed, end at Erstatningen ikke skal kunne overstige 20 000 Kr. Nogen Guld-klausul er ikke indsat, da der ikke paa dette Omraade behøver at tages Hensyn til Kon-nossements-Konventionen, cfr. derimod for Rejsegods § 172, der giver bl. a. § 122 tilsvarende Anvendelse. Denne Begræn-sning vil selvfølgelig ikke gælde, hvis Bort-fragteren selv har voldt Skaden med Forsæt.

Den fastsatte Grænse, 20 000 Kr., beror paa et Skøn, men er fundet passende un-der Hensyn til Størrelsen af den Erstatning for fuldstændig Invaliditet eller Død, som gives efter Reglerne om lovpligtig Ulykkes-forsikring.